

Tikėjimo svarba šiandien

Kun. Antanas Budreckas

Klaipėdos Prano Mašiotų progimnazijos,
Klaipėdos apskrities policijos, Klaipėdos
priešgaisrinės gelbėjimo valdybos kapelionas

Parengė Austėja Kavoliūtė

Tikėjimas mums labai reikalingas, nes jis suteikia pamatą, ant kurio žmogus gali statyti savo kasdienę veiklą ir visą gyvenimą. Aplink mus esantys dalykai: santykiai, draugystės, materialūs daiktai yra laikini, jie greitai pasikeičia. Todėl tikėjimas padeda suprasti, kad gyvenimo prasmė slypi ne laikinuose dalykuose, o pastangose siekti to, kas yra amžina.

Tačiau šiandien tikėjimas susiduria su rimtu iššūkiu. Žmogaus širdis, ieškodama atsakymų ir tvirto pagrindo, neretai mėgina pakeisti Dievą. Net jei žmogus netiki konkrečiu Dievu, jis vis tiek ieško atramos tikėdamas įvairiais aukštesniais dėsniais ar jėgomis. Vis dėlto, tai gali tapti pavojinga, nes taip imame kurti sau patogią Dievo versiją. Toks elgesys veda prie to, kad mes prisitaikome Dievą sau, užuot sekę Dievo valią ir Jo numatytą planą.

Kartais taip nutinka todėl, kad Dievo planas gali būti nepatogus ir tai dažnai pasireiškia per skaudžias patirtis: netektis, ligas ar nelaimes. Tačiau kančia ateina ne be priežasties. Žmogus joje turi atrasti dalykų, padedančių brandinti širdį ir priimti teisingus sprendimus. Nors sunkiomis akimirkomis gali atrodyti, kad Dievas nususko, žvelgiant į tuos įvykius iš laiko perspektyvos dažnai atsiveria atsakymai, kodėl taip įvyko. Skausmas ateina todėl, kad Dievas žmogui yra suteikęs visišką laisvą valią ir apsisprendimo teisę. Jis kviečia sekti juo, bet neįpareigoja, bet koku atveju, net jei žmogus ir nuklysta, Dievas visada stengiasi švelniai nukreipti jį teisinga linkme.

Kad lengviau būtų sekti Dievą, esame kviečiami kurti nuoširdų ryšį su juo per asmeninę maldą. Šiuo pokalbiu su Dievu, lyg su geriausiu draugu, galime kalbėtis ne tik bažnyčioje, tai galime daryti bet kur: namuose, miške ar bet kurioje kitoje vietoje. Svarbiausia, kad malda būtų nuoširdi. Jeigu klūpint skauda keliai ir negalite susikaupti, geriau melstis atsisėdus, nes fizinis nepatogumas neturi užgožti dvasinio pokalbio. Taip pat turime priemonių, pavyzdžiui Rožančius, tiems, kurie nežino, kaip pradėti maldą ar ką tiksliai sakyti. Vis dėlto, bendravimas su Dievu per Šv. Mišias ir asmeninę maldą yra neatsiejami ir vienas kitą papildantys dalykai. Jeigu praktikuojama tik asmeninė malda, atmetant bendruomeninį santykį, sielai trūksta visapusiško dvasinio maisto ir jai sunku išgyventi. Tik šis abiejų formų derinys užtikrina pilnatvę ir tvirtą dvasinį augimą.

Svarbu pabrėžti, kad vaiko ir suaugusio žmogaus tikėjimas skiriasi. Vaiko tikėjimas dažnai yra nuoširdesnis, grynesnis ir autentiškesnis. Pavyzdžiui, parapijos žmonės išgyveno didelę sausros problemą. Klebonas sutarė su parapijiečiais, kad ateinantį sekmadienį jie susirinks melsti lietaus, nes be jo nebus derliaus ir nebus ko valgyti. Atėjus lemtingam sekmadieniui žmonės susirinko melsti lietaus. Klebonas pažvelgė į susirinkusius ir pabrėžė, kad tik vaikas iš visos bendruomenės tikėjo, kad Dievas iš tikrųjų išpildys tai, ko jie prašo. Mat, visi suaugusieji atėjo į Šv. Mišias be skėčių. Tas vienintelis vaikas atsinešė skėtį į tas Šv. Mišias. Būtent todėl Dievas kviečia mus būti tokiais vaikais tikėjime, nuoširdžiai pasitikėti Juo, neieškoti kažkokios naudos ar negalvoti, kaip apeiti tikėjimo taisykles, bet ieškoti to tikro, gryno santykio.

Nors vaikams tikėjimo kelyje, dažniausiai, sunkiausia laikytis taisyklių ir disciplinos, jiems taip pat nelengva išbūti Šv. Mišiose nesuprantant visų apeigų prasmės. Būtent todėl natūralus smalsumas ir atsakymų ieškojimas tampa tiltu, padedančiu tikėjimą atrasti gyviau ir įdomiau. Kartais jie nedrįsta prisipažinti esantys tikintys, nes šiuolaikinė vartojimo kultūra skatina plaukti pasroviui ir slėpti tai, kas išskiria. Žmogus neretai renkasi tylą, bijodamas būti nesuprastas, skeptiškai įvertintas ar net pašieptas. Vis dėlto, šiandien išlikti tikinčiuoju – tai tikras drąsos ir ištvermės žygdarbis, liudijantis vidinį tvirtumą ir nuoširdų troškimą gyventi pagal savo vertybes.

O šiandien minint Advento laikotarpį, svarbu prisiminti, kad tai ypatingas metas, kai krikščionys laukia Kristaus gimimo ir Jo antrojo atėjimo. Tai susikaupimo, budėjimo ir šviesos ilgesio laikas pačiame metų tamsume. Vainiko žvakės primena keturias pasiruošimo savaites ir liudija, kaip greitai artėja Šv. Kalėdos. Ši tradicija kilo liuteronų bendruomenėje, kur kunigas norėjo padėti vaikams suvokti laukimo trukmę. Tikras Šv. Kalėdų džiaugsmas gimsta iš vidinės ramybės ir širdies pasirengimo. Jėzaus gimimas šiandien primena, kad Dievas nuolat įžengia į mūsų gyvenimą, kad apšviestų ir dovanotų viltį. Esame Jam svarbūs, o žmonės ir bendruomenės, kurios stiprina tikėjimą, yra didžiausia Dievo dovana, už kurią esu dėkingas.

